

«Гей, керманичу! Чи бачиш
Той похилий хрест на кручі
І тоті над ним берези,
Трепетливі і плакучі?

Глянь! Шовкові довгі коси
З волею вітрів пустили,
Як сестриці-жалібниці,
Що за братом голосили.

А над ними хмари гонять
І буйний орел літає —
Розповідж мені, легіню,
Хто в тім гробі спочиває?

Чи який стрілець завзятий,
Що пустився за сарною
І упав, ранений громом,
Ніби мстивою стрілою?

Чи дівчина, що вертала
Від ворожки з ліком-зіллям
І найшла у Черемоші
І розраду, і весілля?

Чи співак, що світом блудить
І на кобзі сумно грає?
Розповідж мені, легіню,
Хто так гарно спочиває?»

«Ні стрілець, мій чемний пане,
Ні закохана дівчина,

Ні співак, що світом блудить
І від пісні марно гине, —

А лежить тут Гринь, мій родич,
Що дарабами теж правив.
Тут, в тім місці, на гілляці
Сам себе життя позбавив.

Орендар його опутав,
Обдурих, як ту дитину,
І по п'яному взяв в його
Полонину і маржину.

І ходив відтак покійний
До адвоката, до суду,
Свого права доходив він,
Не дійшов: нема для люду!

Та тоді, мій чемний пане,
Гриня щось аж тут загнало
І до цеї он берези
На гілляку прив'язало...

Та й таке-то! На перині
Рендар кості вигріває,
А наш Гринь небесним плаєм
В бога вівці завертає».

Текст наводиться за збірником [«Богдан Лепкий. Поезії», 1990](#) . [Цикл «В Розтоках»](#);

«Маржина — худоба; воли, корови й молодняк. Вівці називають також дробом... „Рандар“ — скорочене „орендар“... „В бога вівці заганяє“ — гуцули вірять, що вівчарі по смерті пасуть на небі божі вівці-зорі». (Прим, автора).